

Jablko, které nepadlo daleko od stromu

Príslušník Státní bezpečnosti major JUDr. Antonín Prchal mladší

JAN KALOUS

Prísloví z titulku použil na adresu Antonína Prchala mladšího ve své knize historik Petr Placák. [...] byl od okasu po rypák svině, [...] jedna z největších kurev pražské StB, [...] téměř dokonalý hnus,¹ dodal k tomu. Zdá se, že ti, kteří měli možnost se s mladším z Prchalů poznat v době jeho služby u Státní bezpečnosti, o něm smýšleli podobně.

Taková normální rodinka

Antonín Prchal mladší se narodil 19. listopadu 1949 v Praze. Prostředí, v němž vyrůstal, bylo zvláštní, mimořádné, výlučné. Evidentně ho velmi ovlivnilo v politických názorech i v profesním směřování.

Jeho matka Milada Prchalová, rozená Šebestová, se narodila 9. října 1924 v Jihlavě. Nejdříve byla v letech 1945–1946 zaměstnána na Okresním národním výboru v Jihlavě. V letech 1946–1964 pracovala jako odbytová referentka v národním podniku Smalt Praha a posléze v letech 1964–1969 ve stejné pozici v DPS Praha. Krátce poté byla „brigádně“ zaměstnána na ministerstvu zahraničního obchodu a ve spotřebním družstvu Včela – Bratrství. Od března 1970 pak byla samo-

statnou osobní referentkou v podniku zahraničního obchodu Strojimport.

Otec Antonín Prchal², narozený 7. května 1923 v Jihlavě, patřil k nejznámějším příslušníkům Státní bezpečnosti v zakladatelském období komunistického režimu v Československu. To ovšem nepředstavuje nějakou poctu, naopak je to svědectví o mimořádné bezskrupulóznosti tohoto muže. Bývalý politický vězeň Vilém Hejl ho nazval *bezcharakterním kariéristou*,³ Petr Placák ho právem řadí k *nejhorším estébáckým hrdlořezům*.⁴ Prchal se totiž podílel na konstruování politických čistek a procesů na přelomu 40. a 50. let, byl odpovědný za brutální výslechové postupy. Například v listopadu 1951 osobně zatýkal bývalého generálního tajemníka Komunistické strany

Československa Rudolfa Slánského a byl jedním z hlavních tvůrců procesu s tzv. protistátním spikleneckým centrem. Těšil se přízní sovětských poradců přítomných v ČSR.

Jeho hvězda na počátku 50. let strmě stoupala. Na konci roku 1951 se stal velitelem Státní bezpečnosti, kontrolu StB si podržel i jako náměstek (od září 1953 první náměstek) ministra vnitra. V polovině 50. let přišla do ČSR vlna opatrné destalinizace. Na konci března 1956 byl proto Prchal z funkce náměstka ministra vnitra odvolán. V červnu 1956 z MV odešel a pracoval pak jako vedoucí bezpečnostního oddělení ve Spojených ocelárnách, národní podnik (SONP) Kladno. V prosinci 1962 byl zatčen a v červenci 1963 spolu s Karlem Košťálem⁵ odsouzen k šesti letům odnětí

1 PLACÁK, Petr: *Fízl*. Torst, Praha 2007, s. 118–119.

2 K Antonínu Prchalovi viz ABS, f. Personální spisy příslušníků MV, personální spis Antonína Prchala, ev. č. 6963/23; FROLÍK, Jan: Plukovník Antonín Prchal a jeho doba. In: *Minulostí Západočeského kraje*, roč. XXXI, 1996, s. 129–186; KAPLAN, Karel: *Nebezpečná bezpečnost*. Doplněk, Brno 1999; CAJTHAML, Petr: Antonín Prchal (1923–1996). *Securitas Imperii*, 2006, č. 13, s. 113–115; DVOŘÁKOVÁ, Jiřina: *Státní bezpečnost v letech 1945–1953. Organizační vývoj zpravodajských a státně bezpečnostních složek. Sešity ÚDV č. 16*. ÚDV, Praha 2007; CAJTHAML, Petr: Antonín Prchal. In: KALOUS, Jan a kol.: *Biografický slovník představitelů ministerstva vnitra v letech 1948–1989. Ministři a jejich náměstci*. ÚSTR, Praha 2009, s. 151–153.

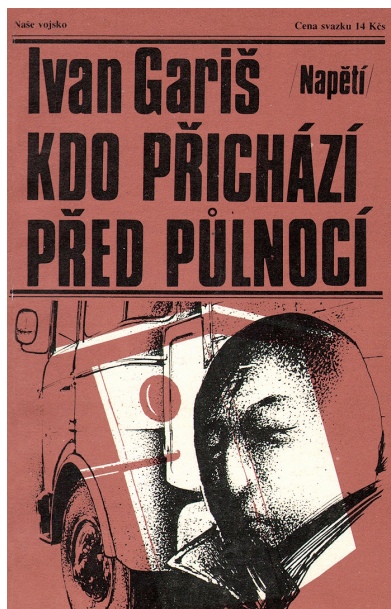
3 HEJL, Vilém – KAPLAN, Karel: *Zpráva o organizovaném násilí*. Univerzum, Praha 1990, s. 67.

4 PLACÁK, Petr: *Fízl*, s. 118.

5 Karel Košťál (1921–2009), příslušník StB, jeden z konstruktérů procesu s R. Slánským a spol., náměstek ministra vnitra v letech 1953–1956. Více o něm viz ABS, f. Personální spisy příslušníků MV, personální spis Karla Košťála, ev. č. 5645/21; KALOUS, Jan: Karel

Antonín Prchal starší – první z estébácké dynastie Foto: ABS

Jedna ze socialistických detektivek Antonína Prchala alias Ivana Gariše

Foto: archiv autora

svobody za trestné činy obecného ohrožení a porušování povinnosti veřejného činitele. To, za co byli oba na počátku 50. let oceňováni, nyní tvořilo podstatu obžaloby. Již v říjnu 1964 byl však Prchal z vězení propuštěn. Poté byl zaměstnán jako propagační pracovník u Československých cirkusů a varieté. Od roku 1969 pracoval jako referent pro zvláštní úkoly ve Škodaexportu Praha. V době tzv. normalizace psal pod pseudonymem Ivan Gariš špionážní a detektivní prózy. Podle jeho scénářů natočila Československá televize několik filmů.⁶ Po pádu komunistického režimu se jeho jméno znovu objevovalo v debatách o trestněprávní rovině vyrovnávání se s minulostí. Potrestán však již nebyl. Zemřel v Praze 20. května 1996.

V říjnu 1970 se Antonín Prchal mladší oženil. Jeho vyvolenou se stala Eva Lukášová, s níž se seznámil na VI. správě FMV (posléze SNB), což byla správa zpravodajské techniky.

Eva Lukášová se narodila 5. dubna 1950 v Praze. Její otec Antonín Lukáš pracoval jako modelář, posléze jako technický úředník v národním podniku Státní výroba autodílů. Matka Milada, rozená Šenkýřová, byla vyučená dámská krejčová, později pracovala v ČKD Praha jako výdejčí skladu.

Eva Prchalová absolvovala v letech 1956–1965 základní devítiletou školu v Praze-Hloubětíně. V roce 1968 odmaturovala na Střední všeobecně vzdělávací škole v pražských Vysočanech a následně zahájila studium Právnické fakulty Univerzity Karlovy. Dokončila ji v roce 1976.

Podle jejích kádrových materiálů patřila vždy k progresivním silám uvnitř ČSM (Československý svaz mládeže), SSM (Socialistický svaz mládeže) a posléze i KSČ (členkou

byla od června 1976). Již od svých 9-ti let jsem aktivně pracovala v dětských a mládežnických organizacích. Nejdříve jako kronikářka a předsedkyně v PO (Pionýrská organizace – pozn. aut.), od r. 1964 v řadách ČSM. V této organizaci jsem pracovala až do jejího zániku v r. 1968, chlubila se Prchalová ve vlastní rukou psaném životopisu z října 1970.⁷

V říjnu 1970 si podala žádost o přijetí na ministerstvo vnitra, která byla vyřízena kladně. Na MV nastoupila 9. listopadu 1970. Byla zařazena na pozici referentky spisů 8. odboru Správy Státní bezpečnosti Krajské správy SNB Praha. Zde však zůstala jenom několik měsíců. V květnu 1971 byla převedena na pro ni osudovou VI. správu. Zde vykonávala referentské funkce na 1. odboru (nasazování zpravodajské techniky). Nadřícení ji hodnotili velmi kladně, hlavně pro pečlivost při výkonu spisové služby. V září 1977 se stala vedoucí směny 4. oddělení 1. odboru, v říjnu 1977 starším referentem specialistou 1. oddělení 5. odboru („těžení“ zpravodajské techniky). V červnu 1979 byla dočasně pověřena výkonem funkce náčelníka 1. oddělení 5. odboru. V květnu 1980 byla do této funkce řádně jmenována. V červenci 1980 se stala náčelníkem 3. oddělení 5. odboru. V roce 1985 ukončila studium Večerní školy marxismu-leninismu.

Dne 5. února 1990 byla odvolána z funkce a zařazena do zálohy pro přechodně nezařazené příslušníky. Projevila přání pokračovat v práci v nově vzniklém Úřadu pro ochranu ústavy a demokracie. Podle vyjádření občanské komise však nebyla způsobilá ve službě pokračovat.

Eva Prchalová dosáhla hodnosti majora, naposledy byla povýšena s platností od 1. září 1988. Nositelka

Koštal. In: KALOUS, Jan a kol.: *Biografický slovník představitelů ministerstva vnitra v letech 1948–1989. Ministři a jejich náměstci*, s. 98–101; TÝŽ: *Muž s krví na rukou. Několik poznámek k dvoudílným pamětem Karla Košťála*. In: *Solitér. Pocta historikovi Václavu Veberovi*. ÚSTR, Praha 2012, s. 195–204.

6 Šlo například o filmy *Cesty mužů* (1972), *Akce v Instanbulu* (1975), *Ples v hotelu Slunce* (1988), *Buldoci a třešně* (1981), *Šéfe, to je věc!* (1982), *Šéfe, vrať se!* (1984), *Šéfe, jdeme na to!* (1984) a *Na cestě je kůň, šéfe* (1988).

7 ABS, f. Personální spisy příslušníků MV, personální spis Evy Prchalové, ev. č. 1793/50, Životopis, 6. 10. 1970, l. 3.

resortních medailí Za službu vlasti (1976) a Za zásluhy o obranu vlasti (1982) byla 29. července 1990 propuštěna ze služebního poměru.

Pokračovatel tradic

Antonín Prchal mladší dokončil v roce 1965 pouze s průměrným prospěchem základní devítiletou školu na Smetance v Praze na Vinohradech. Do dalšího vzdělávání se pustil až jako příslušník Sboru národní bezpečnosti. Na Gymnáziu Jana Keplera studoval při zaměstnání, odmaturoval zde v roce 1974. Podobně tomu bylo i s vysokoškolským studiem. V roce 1983 absolvoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy.

Podle vlastních slov se zajímal o sport, hlavně o fotbal. Hrál za žáky Sparty Praha a mladší dorost Tatry Smíchov. Byl členem ČSM. Těžce ovšem nesl útoky na svého otce. Ať již v souvislosti s jeho odsouzením v roce 1963, nebo s debatou o povaze poučovacího režimu v roce 1968.

Ve svých kádrových materiálech jako původní povolání uváděl dělník. Jaká byla skutečnost? Od ledna do srpna 1966 pracoval jako hotelový zříztec v Interhotelu Flora. Od prosince 1966 do dubna 1969 byl zaměstnán jako směrovač telegramů na Hlavní poště v Praze. V roce 1969 působil jako kulturní referent v rekreačním zařízení Revolučního odborového hnutí (ROH) ve Sněžném na Moravě. Od května do října 1970 byl tajemníkem Okresní rady Pionýrské organizace na Praze-západ. Je velmi zajímavé, kdo verifikoval pravdivost jím uváděných údajů. Skví se zde totiž jména Milana Moučky⁸ nebo jeho strýce Karla

8 Milan Moučka (1922–2009) působil od května 1945 na Oblastní zpravodajské odbočce v Jihlavě, od dubna 1946 jako zástupce přednosta Zemského odboru bezpečnosti v Brně. V únoru 1948 byl vyslán na oblastní úřadovnu StB Jihlava a Znojmo. Od srpna 1948 byl zařazen do zvláštního oddílu odboru BA – věnoval se tzv. instruktáži. V březnu 1949 byl jmenován zástupcem krajského velite-

Dvě podoby Antonína Prchala mladšího

Foto: ABS (3x)

SLUŽEBNÍ PŘÍSAHA

podle vyhlášky ministra vnitra č. 35/1961 Sb. o služební přísaze příslušníků bezpečnostních sborů ministerstva vnitra

Já, občan Československé socialistické republiky, přísahám věrnost své vlasti, prezidentu, vládě a všemu pracujícímu lidu, vedenému Komunistickou stranou Československa.

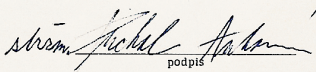
Slibuji, že budu vždy statečným, čestným a ukázněným příslušníkem bezpečnostního sboru ministerstva vnitra, že budu zachovávat státní a služební tajemství a neustále zdokonalovat své politické a odborné vědomosti. Všechny úkoly uložené zákony, řády a rozkazy budu plnit důsledně a iniciativně. Přísně budu střežit socialistickou zákonnost, chránit výsledky socialistického budování, životy a zdraví občanů, veřejný pořádek, majetek lidu a socialistické vymoženosti pracujících.

Přísahám, že budu vždy rozhodně bojovat proti nepřítelům své vlasti, nepřítelům Sovětského svazu i ostatních socialistických zemí.

Slibuji, že jsem připraven vynaložit všechny své schopnosti a nasadit i život v boji za zájmy Československé socialistické republiky, za vítězství míru a komunismu.

TAK PŘÍSAHÁM I

v P r a z e dne 2. listopadu 19 70

stráň podpis

Potvrzuji, že tato přísaha byla vykonána v mé přítomnosti.

mjr. Karel Prchal
podpis náčelníka součásti MV

MV č. skl. 04

DŮM POLITICKÉ VÝCHOVY MĚSTSKÉHO - OKRESNÍHO VÝBORU KSČ

VYSVĚDČENÍ

číslo 462/77

Soudruh(zka) Antonín P R C H A L

Narozen(a) dne 19. listopadu 1949 v Praze absolvoval(a)

v letech 1974 - 1977

Večerní univerzitu marxismu-leninismu

při Hlavním výboru KSČ I FMV

Složil(a) předepsané zkoušky a rozhodnutím zkušební komise ze dne 2. června 1977.

prospěl(a)

podpis tajemníka MV KSČ

podpis ředitele DPV

Foto: ABS

zpravodajské služby (správa zpravodajské techniky).

Krátce po nástupu na VI. správu se již těšil důvěře a přízni svých nadřízených. V jeho nedatovaném „Služebně politickém hodnocení“ se uvádělo: *Po politické stránce je vyspělým soudruhem. Má politicky jasno. V roce 1968 se postavil na správnou internacionální platformu. Projevuje se zde kladný vliv prostředí, ve kterém byl vychován.*¹²

Samozřejmě se příkladně politicky angažoval. Dne 30. června 1970 se stal členem komunistické strany. Jeho politický život však započal mnohem dříve. Od poloviny 60. let byl aktivním funkcionářem ČSM a později SSM. Od března 1971 vykonával funkci předsedy Celoučtvarové organizace SSM na VI. správě. V roce 1977 ukončil Večerní univerzitu marxismu-leninismu (VUML).

Na VI. správě zastával pozice referenta prověrky korespondence na 2. oddělení 2. odboru (od května 1971), na 3. oddělení 6. odboru (od dubna 1972), respektive na 2. oddělení 1. odboru (od srpna 1972). Zde se dostal do blíže nekonkretizovaného konfliktu s dalšími příslušníky. V lednu 1977 proto požádal o přeložení na I. správu SNB (rozvědka). Argumentoval mimo jiné tím, že by právě na I. správě mohl lépe uplatnit své schopnosti. Nakonec byla záležitost v říjnu 1977 vyřešena v rámci VI. správy jeho přeložením na 1. oddělení 1. odboru (nasazování zpravodajské techniky).

Prchala, funkcionáře Okresního výboru KSČ v Jihlavě.⁹

Základní vojenskou službu započal a ukončil u spojařů. Ovšem nedokončil ji – v roce 1969 mu byla „pro nemoc“ přerušena (jak trefně uvádí Petr Placák, dostal „nakládačku“). Od června 1970 byl uznán trvale neschopným vojenské služby. Jaké k tomu byly důvody? Prchal k tomu napsal ve svém životopise z července 1970: *V roce 1968, kdy byly na mého otce organizovány veřejné štvánice v novinách, jsem šel na vojnu. Tam mi předložil kapitán, který byl mým velitelem, Obranu lidu¹⁰ se seriálem o mém otci a prohlásil, že*

*mi ukáže, jaká je vojna pro lidi z takové rodiny, jako jsem já. Taky mi to ukázal... asi po deseti dnech jsem byl v bezvědomí převezzen do Voj[enské] nemocnice ve Střešovicích, kde jsem byl na léčení od října 1968 do ledna 1969 a potom propuštěn z vojny.*¹¹

Rozhodl se jít ve šlépějích svého otce. S žádostí o přijetí se dvakrát obrátil na ministerstvo vnitra. Poprvé v listopadu 1969, podruhé v červenci 1970. K ministerstvu vnitra nastoupil 1. listopadu 1970. Bylo mu 21 let. Stal se referentem-sledovačem prověrky korespondence na 1. oddělení 6. odboru VI. správy Federální správy

le StB v Praze. V dubnu 1949 se stal krajským velitelem StB v Uherském Hradišti. V říjnu 1949 byl přeložen k vyšetřovací skupině do Ruzyně; měl se zabývat vyšetřováním zadržených nekomunistů. V listopadu 1949 byl pověřen přípravou procesu s Miladou Horákovou. V únoru 1951 se stal velitelem vyšetřovacího sektoru VI.B. V dubnu 1953 byl jmenován náčelníkem Správy vyšetřování. Ve funkci působil do dubna 1956, kdy byl odvolán. Moučka byl svými podřízenými označován za iniciátora užívání násilí při výsleších. Vedle případu Milady Horákové se podílel na akci „Kámen“, likvidaci skupiny Světлана, vyšetřování biskupů Zely a Vojtaššáka, případu Slánský a spol. a Závodský a spol. V červnu 1956 byl podplukovník Moučka propuštěn ze služebního poměru. Po odchodu z MV pracoval jako vedoucí oddělení mezinárodních vztahů v Závoděch průmyslové automatizace v Praze. Pokus o jeho trestní stíhání v 90. letech skončil neúspěšně. Více viz ABS, f. Personální spisy příslušníků MV, personální spis Milana Moučky, ev. č. 6021/22; dále např. BLAŽEK, Petr – BARTA, Milan – KALOUS, Jan – SVOBODA, Libor – ŽÁČEK, Pavel: Tváře vyšetřovatelů Státní bezpečnosti. *Paměť a dějiny*, 2012, roč. 6, č. 4, s. 66–75.

9 ABS, f. Personální spisy příslušníků MV, personální spis Antonína Prchala, ev. č. 1493/49, Dotazník pro uchazeče do služeb ministerstva vnitra narozené po roce 1935, 28. 7. 1970, l. 6.

10 *Obrana lidu* vycházela v letech 1956–1993 jako týdeník distribuovaný Poštovní novinovou službou (PNS). V polovině 80. let dosahovala nákladu až 200 000 výtisků.

11 ABS, f. Personální spisy příslušníků MV, personální spis Antonína Prchala, ev. č. 1493/49, Životopis, 28. 7. 1970, l. 7.

12 Tamtéž, Služebně politické hodnocení, nedatováno, l. 11.

Situace se, zdá se, na čas uklidnila. Dosvědčuje to např. „Návrh na vyznamenání medailí Za zásluhy o obranu vlasti“ z října 1982. O nadporučíku Prchalovi se v něm píše: *Je iniciativním, obětavým a obětavým pracovníkem, který při plnění služebních úkolů dosahuje výborných výsledků.*¹³

V červnu 1985 požádal kapitán Prchal z osobních důvodů o přeložení z VI. správy SNB ke Správě SNB hlavního města Prahy a Středočeského kraje. Snad zde doznávala pachut z důtky, kterou dostal za tzv. nevhodné chování v lednu 1985 v nemocnici Na Míčánkách, kam byla převezena jeho žena poté, co ji srazilo auto. Podle výpovědí aktérů incidentu Prchal vulgárně nadával zdravotnickému personálu a vyhrožoval přímým zpojením tehdejšího ministra vnitra ČSSR Vratislava Vajnara do případu. Sám připouštěl, že se tak choval v rozrušení. Bylo zřejmé, že se při nervovém vypětí nedokáže zcela ovládat.¹⁴

Dne 1. října 1985 byl Prchal opravdu přeložen ke Správě SNB hl. m. Prahy a Středočeského kraje. Stal se starším referentem specialistou 1. oddělení 2b. odboru Správy StB. Zabýval se problematikou vysokých škol. Stále byl hodnocen mimořádně kladně jako iniciativní a obětavý pracovník. Dne 1. února 1986 byl dočasně pověřen výkonem funkce náčelníka tohoto oddělení; od června 1986 jím byl jmenován řádně. Konečně od 1. února 1989 se stal starším referentem specialistou 3. oddělení 2. odboru Správy StB, které sledovalo aktivity mládeže.

V červenci 1988 dosáhl hodnosti majora. Osobně se v průběhu let 1988–1989 účastnil zákroků proti opozičním silám v Praze. Počínal si

přítom velmi násilnicky. Například dne 30. srpna 1989 ztloukl v Karlově ulici v Praze 1 Stanislava Pence. Dne 15. listopadu 1989 opět v Karlově ulici fyzicky napadl Miroslava Černého.¹⁵

U Antonína Prchala nešlo rozhodně o nějaké náhodné zkratky. „Boj s vnitřním nepřítelem“ bral velice vážně. Již v červnu 1989 napadl spolu s dalšími třemi příslušníky – Ladislavem Irovským, Petrem Vrbickým a René Špringerem – v pražské Stromovce disidenta Petra Placáka, který se účastnil protestu proti kácení stromů. Zadrželi ho, zmlátili, sebrali mu doklady, nasadili do auta a vyhodili z něj někde poblíž Křivoklátu na Rakovnicku.¹⁶

Asi nepřekvapí, že se Prchal 17. listopadu 1989 osobně účastnil zákroku na Národní třídě. [...] *dňa 17. 11. 1989 okolo 20.00 hod. v Prahe 1 na Národní třídě v priebehu zákroku poriadkových síl proti zhromaždeným občanom v rozpore s nariadením ministra vnútra č. 16 zo dňa 6. 5. 1974 použil fyzické násilie proti viacerým, doteraz presne nezisteným občanom, ktorých viackrát udrel obuškou a bil do rôznych častí tela,*¹⁷ stálo v usnesení o zahájení jeho trestního stíhání z 19. dubna 1990. Tím se měl dopustit trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele. Odsouzen však (stejně jako v předchozím uvedeném případě) nebyl.

Dne 12. ledna 1990 požádal Prchal o uvolnění ze služebního poměru. Ve své žádosti uvedl: *Vzhľadom ke zmene politické situaci, která je v rozpore s přísahou, kterou jsem podepsal při svém nástupu v roce 1970, žádám o uvolnění ze služebního poměru příslušníka SNB. V dalším svém působení u SNB nevidím žádnou perspektivu a to i s přihlédnutím ke svému služebnímu za-*

*řazení na úseku vnitřního zpravodajství. V poslední době jsem se já i moje rodina dostala do značného psychického tlaku, který spočívá ve verbálních útocích jak na rodinné příslušníky, tak i na rodiče a sourozence.*¹⁸ *Uvedené důvody považuji za závažné a žádám o uvolnění ze služeb u SNB k 31. 1. 1990. Tento termín je pro moji osobu důležitý zejména proto, že od tohoto data je vázán můj nástup do nového civilního zaměstnání.*¹⁹

Bylo mu vyhověno. Dne 14. ledna 1990 byl z funkce odvolán a zařazen do zálohy pro přechodně nezařazené příslušníky. Služba majora Antonína Prchala, nositele medailí Za službu vlasti (1979) a Za zásluhy o obranu vlasti (1983), u MV skončila 31. ledna 1990.

Závěr

Oba Prchalové jsou zajímavými představiteli kádrové nomenklatury ministerstva vnitra v letech 1945–1989. Symbolizují také pracovní metody Státní bezpečnosti – každý ovšem ve své době: Prchal starší v krvavých 50. letech, mladší na konci tzv. normalizace. Povahově si byli podobní. Hodlali nemilosrdně potírat opozici, byli o prospěšnosti tvrdého přístupu pevně přesvědčeni. Své odhodlání a nasazení použili jako výtah ke kariéře uvnitř ministerstva vnitra. Snad doufali, že zde bude komunistický režim na věčné časy (a nikdy jinak), snad věřili ve svou trestněprávní nedotknutelnost. Starší Prchal pykal za své činy na počátku 60. let, mladší se trestu dočkal s odstupem 25 let po listopadu 1989. Nicméně je pozitivní, že naděje na potrestání pachatelů bezpráví, byť s takovou prodlevou, (řečeno slovy Petra Placáka) „nevypřehala“.

13 Tamtéž, Návrh na vyznamenání medailí Za zásluhy o obranu vlasti ze 14. 10. 1982, l. 48.

14 Tamtéž, Kpt. JUDr. Prchal Antonín – kázeňský přestupek, 14. 1. 1985, l. 58.

15 Dne 19. dubna 1991 podal prokurátor kapitán JUDr. Jaroslav Fenyk z Vojenské obvodové prokuratury obžalobu na Antonína Prchala pro podezření ze spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele. Viz tamtéž, l. 124–133.

16 Právě za toto byl Prchal Městským soudem v Praze v únoru 2014 odsouzen ke trestu odnětí svobody na 1,5 roku nepodmíněně. Blíže PLACÁK, Petr: *Soud za sto tisíc. Zamyšlení nad procesem s estébáky Prchalem a spol.* v tomto čísle.

17 ABS, f. Personální spisy příslušníků MV, personální spis Antonína Prchala, ev. č. 1493/49, Usnesení, 19. 4. 1990, l. 122–123.

18 Jeho sestra, Radka Chmelová, pracovala od roku 1969 v armádním vysílání Československého rozhlasu.

19 ABS, f. Personální spisy příslušníků MV, personální spis Antonína Prchala, ev. č. 1493/49, Žádost o uvolnění ze služebního poměru příslušníka SNB, 12. 1. 1990, l. 77.